

Ти чакай, Радо, ти чакай
 Когато сватба минава,
 На всички пжтя ще чакашъ,
 На зетя и на невѣста
 На тѣхъ имъ пжтя ще вземешъ
 И ще се съ душа раздѣлишъ.
 Пъкъ азъ ще кажа, Радо ле:
 Я дайте влашко ножленце
 Да си ябълка разрѣжа,
 Да си устата разхладя,
 Азъ ще се въ сърце забуча.
 Че ще повикамъ, Радо ле,
 Попове и грамاتيци:
 Вѣнчайте булка съ деверче,
 Па нази съ Рада — мъртвило,
 Двама наедно турете.“
 Копали гроби дълбоки,
 Дѣлали нови носила,
 Двама ги въ едно турили.
 Радина майка душманка
 Тя взема, та ги разкопа,
 Разкопа, та ги закопа
 Едина отгоръ селото,
 Другия отдолъ селото.
 Доръ две се лози пуснали,
 Та се надъ село увили.
 Радина майка душманка,
 Тя взема та ги разкълца,
 Доръ два ги огня наклала,
 Доръ две сж искри хврѣкнали,
 Два сж гължби станали
 И на гемия кацнали,
 На гемиджийче думали:
 — „Гемиджийче, наше селянче,
 Бре много здраве да носишъ
 Радина майка душманка,
 Да н' мисли, че ни раздѣли.“
 Като се дума издума,
 Доръ две сж звезди станали
 И сж въ небеса хврѣкнали.